

मिळिंद बाबर
फाऊंडर-चेअरमन, मँगो हॉलिडेज

जगभर फिरतांना

लवकरच आम्ही ऑटोबान सोडून ब्लॅक फॉरेस्टच्या नयनरम्य परिसराकडे जाण्यासाठी छोटा रस्ता धरणार होतो. एक तासाच्या वामकुक्षी नंतर मागून नामजोशी मॅडमचा आवाज आला... “ओ सर, काहीतरी सांगा ना, म्हटलं, सगळे झोपलेत, त्यांना विश्रांती घेऊ देत.” तेवढ्यात मागून अजून दोन-तीन आवाज आले. “नाही नाही, उठतील ते, तुम्ही सांगा.” मी म्हटलं “काय सांगू?” तर म्हणाले, “एखादी गोष्ट सांगा.” म्हटलं “ठीक आहे. सगळे जर जागे असतील, तर मी तुम्हाला एक छानशी गोष्ट सांगणार आहे. मी एक, दोन, तीन म्हणणार आणि मागे वळून पाहणार. एक जण जरी झोपलेला असेल तरी गोष्ट कॅन्सल.” हे ऐकताच, घैसास सरांनी त्यांच्या दमदार आवाजात, “ए उठा रे! काय झोपा काढायला युरोपला आलात का?” असा प्रेमळ दम देताच झोपलेले इतर प्रवासी सुद्धा डोळे चोळत जागे झाले. मग “गोष्ट सांगा, गोष्ट सांगा” चा घोष सुरु झाला. आज सकाळी बसमध्ये बसताबसताच बसच्या रियर मिररमधून पाटील काकांना तोंडातल्या गाय छापला कोपऱ्यात जाऊन, वाट करून देताना मी पाहिले होते, तसेच दुसरे फौजी भागवत काका... कधी एकदा ब्रेक होतोय आणि मी कधी एकदा सिगरेट पितो असे त्यांना व्हायचे. त्याला धरूनच, मी माझी आजची विल्मा रुडॉल्फची गोष्ट सांगायला सुरवात केली...

आता आम्हाला स्टुटगार्ट सोडून एक तास झाला होता. जर्मनीतल्या फेमस सहा पदरी ऑटोबानवरून वाऱ्याशी स्पर्धा करत, आमचा हरहुन्नरी ड्रायव्हर रॉबर्ट कानात हेडफोन लावून गाणं गुणगुणत, आमच्या बसला पळवत होता.

स्टुटगार्टच्या कोहिनूर रेस्टॉरंटमधलं जेवण म्हणजे

नवीन वर्ष... एक दृष्टिकोन !

खवय्यांना मेजवानीच! त्या जेवणावर यथेच्छ ताव मारून, संपूर्ण ग्रुप बेशुध्दावस्था म्हणजे नक्की कशी असते, याचं प्रात्यक्षिक दिल्यासारखा, पूर्णपणे झोपेच्या आधीन झाला होता. हे मला काही नवीन नव्हतं आणि ही सगळी त्या कोहिनूरच्या जेवणाचीच करामत होती. टूरवरच चांगलं जेवण म्हणजे नक्की कसं असतं तर, कोहिनूरचं जेवण, म्हणजे चांगल्या जेवणाचा उत्कृष्ट नमुना!

लवकरच आम्ही ऑटोबान सोडून ब्लॅक फॉरेस्टच्या नयनरम्य परिसराकडे जाण्यासाठी छोटा रस्ता धरणार होतो. एक तासाच्या वामकुक्षी नंतर मागून नामजोशी मॅडमचा आवाज आला... “ओ सर, काहीतरी सांगा ना, म्हटलं, सगळे झोपलेत, त्यांना विश्रांती घेऊ देत.” तेवढ्यात मागून अजून दोन-तीन आवाज आले. “नाही नाही, उठतील ते, तुम्ही सांगा.” मी म्हटलं “काय सांगू?” तर म्हणाले, “एखादी गोष्ट सांगा.” म्हटलं “ठीक आहे. सगळे जर जागे असतील, तर मी तुम्हाला एक छानशी गोष्ट सांगणार आहे. मी एक, दोन, तीन म्हणणार आणि मागे वळून पाहणार. एक जण जरी झोपलेला असेल तरी गोष्ट कॅन्सल.” हे ऐकताच, घैसास सरांनी त्यांच्या दमदार आवाजात, “ए उठा रे! काय झोपा काढायला युरोपला आलात का?” असा प्रेमळ दम देताच झोपलेले इतर प्रवासी सुद्धा डोळे चोळत जागे झाले. मग “गोष्ट सांगा, गोष्ट सांगा” चा घोष सुरु झाला.

आज सकाळी बसमध्ये बसताबसताच बसच्या रियर मिररमधून पाटील काकांना तोंडातल्या गाय छापला कोपऱ्यात जाऊन, वाट करून देताना मी पाहिले होते, तसेच दुसरे फौजी भागवत काका... कधी एकदा ब्रेक होतोय आणि मी कधी एकदा सिगरेट पितो असे त्यांना व्हायचे. त्याला धरूनच, मी माझी आजची विल्मा रुडॉल्फची गोष्ट सांगायला सुरवात केली...

“विल्मा ही एका अत्यंत गरीब अशा अॅफ्रो-अमेरिकन कुटुंबात जन्माला आलेली मुलगी. वयाच्या चवथ्या वर्षी तिला झालेला न्यूमोनिया उलटला आणि तिला Scarlet Fever म्हणजे एक प्रकारचा ज्वर झाला. हे खूप डेडली कॉम्बिनेशन असते, ज्यामुळे तिला पोलिओ झाला व ती पॅरालाइझ झाली. तिच्यासाठी लेग ब्रेसेस आणले गेले व डॉक्टरने सांगितले की ती आता परत कधीच जमिनीवर आपले पाय ठेऊ शकणार नाही. छोटी विल्मा आणि तिची आई हे ऐकून खूप रडल्या. विल्मा तिच्या वडिलांच्या दोन लग्नापासून झालेल्या बावीस मुलांपैकी विसावी. घरी अठरा विश्वं दारिद्र्य वडील रेल्वे स्टेशनवर हमाल तर आई घरकाम करायची. तिच्या आईने तिला सांगितलं, “विल्मा, देवाने दिलेल्या सामर्थ्य, चिकाटी आणि विश्वासाच्या शिदोरीवर आपण काहीही करू शकतो.” विल्मा म्हणाली, “मला जगातील सर्वात वेगवान धावपटू व्हायचे आहे.” वयाच्या नवव्या वर्षी डॉक्टरांचे सल्ले धुडकावून तिने आपल्या पायातल्या ब्रेसेस काढून टाकल्या आणि जमिनीवर पाय ठेवले... डॉक्टर म्हणाले होते हे कदापी शक्य होणार नाही. वयाच्या तेराव्या वर्षी तिने पहिल्यांदाच धावण्याच्या स्पर्धेत भाग घेतला आणि ती सर्वात शेवटी आली. मग दुसरी रेस, तिसरी रेस अशी विल्मा प्रत्येक रेसमध्ये भाग घेऊन धावतच राहिली. पण फक्त शेवटच येत राहिली. ती या अपयशाने खचत नव्हती, तर प्रत्येक रेस तिला नवीन आत्मविश्वास देत होती, नवीन उर्मी देत होती. लोक तिला हसत होते परंतु ती धावतच राहिली. तिला वयाच्या १५ व्या वर्षी टेम्पल नावाचे कोच भेटले. तिने त्यांना सांगितलं, “सर, मला जगातली सर्वात वेगवान धावपटू व्हायचे आहे.” टेम्पल सर तिला म्हणाले, “विल्मा, तुझ्या हिम्मत आणि धैर्याला तोड नाही. तुला कोणीच थांबवू शकत नाही. You are unstoppable.”

आणि तो दिवस उगवला. विल्मा रुडॉल्फ आज ऑलिम्पिकच्या ट्रॅकवर उभी होती. जगातल्या सर्वोत्तम धावपटूंबरोबर. तिथेच जूटा हाइन पण तिच्याबरोबर होती, जी आतापर्यंत अपराजित होती. कधीच हरली नव्हती.

पहिलीच रेस १०० मीटरची होती. विल्मा रुडॉल्फ ट्रॅकवरून बुलेटसारखी निघाली आणि ही १०० मीटरची शर्यत जिंकूनच ती थांबली. १९६० सालच्या रोमला झालेल्या ऑलिम्पिक गेम्समध्ये आज एक नवीन इतिहास रचला गेला. स्वतःच्या जिद्दीने, अपंगत्वावर मात केलेली एक मुलगी आज पृथ्वीतलावरची सर्वात वेगवान धावपटू ठरली होती... What a dream come true ! आणि तिच्या कोचने म्हटल्याप्रमाणे आज ती खरोखरच unstoppable होती. तिने २०० मीटरच्या दुसऱ्या रेसमध्ये परत एकदा जूटा हाइनला हरवत गोल्ड मेडल जिंकलं आणि नुसतच जिंकलं नाही तर आधीच ऑलिम्पिकच रेकॉर्ड मोडून नवीन रेकॉर्ड स्थापित करत जिंकलं! आणि आता तिसरा इव्हेंट होता. ४ x १०० रिले ज्यामध्ये सर्वात वेगवान धावपटू शेवटी धावतात. रेस सुरु झाली. पहिल्या तीनही मुलींनी बॅटन पुढचीच्या हातात व्यवस्थित दिले, परंतु विल्माच्या हातातून बॅटन पडले. त्याचवेळी तिने जूटाला बॅटन घेऊन शूट होताना पहिले. विल्माने

पडलेले बॅटन उचलले आणि एखाद्या मशीनलासुद्धा लाजवेल अशा विद्युत वेगानी विल्मा धावली... ती फक्त रेस जिंकूनच थांबली. तिने जूटा हाइन, जी आजपर्यंत अपराजित होती तिला लागोपाठ तिसऱ्यांदा हरवलं होतं. आणि आश्चर्य म्हणजे विल्मा रुडॉल्फ नुसतीच जिंकली नव्हती, तर तिने एक आगळं वेगळं रेकॉर्ड आज या १९६० सालच्या रोम ऑलिम्पिक्समध्ये स्थापित केलं होतं. काय होतं ते रेकॉर्ड? विल्माने ३ गोल्ड मेडल्स तर जिंकलीच पण हे तिन्ही इव्हेंट्स जिंकताना पहिली सर्व रेकॉर्ड्स मोडीत काढत, स्वतःची नवीन रेकॉर्ड्स स्थापित केली!

वयाच्या बाराव्या वर्षापर्यंत जिला चालता सुद्धा येत नव्हतं, अशा एका मुलीने, अशाप्रकारे वयाच्या विसाव्या वर्षी जगातील सर्वात वेगवान धावपटू होण्याचं, आपलं स्वप्न पूर्ण केलं होतं... आख्ख जग आज विल्मा रुडॉल्फच्या या कर्तृत्वाला आणि जिद्दीला नतमस्तक झाल होतं.”

माझी गोष्ट सांगून होताच, काही जणांनी आपले पाणावलेले डोळे टिपून घेतले आणि मग झाला टाळ्यांचा प्रचंड कडकडाट! टूर वर मी माझ्या सर्व गुप्सना नेहमी सांगतो. संकल्प करण्यासाठी नवीन वर्षाची वाट बघत बसू नका. आज आणि आतापासूनच त्याची सुरवात करा.

ही गोष्ट आज इथे सांगण्याचा उद्देश असा की, नवीन वर्ष सुरु होताच नवीन नवीन संकल्प करण्याची एक स्पर्धाच लागते... आता उद्यापासून मी जंक फूड, आईसस्क्रिम आणि स्वीट्स खाणार नाही. उद्यापासून लवकर झोपणार आणि पहाटे लवकर उठून व्यायाम करणार, योग करणार. उद्यापासून सिगरेट सोडणार वगैरे वगैरे. हे संकल्प करणाऱ्यांपैकी जवळपास ९५% लोकांचे संकल्प पुढच्या दहा ते पंधरा दिवसातच मोडीत निघालेले असतात आणि त्याचं कारण म्हणजे हे असे संकल्प ह्या फक्त आपल्या इच्छा असतात. जसं, माझं वजन १० किलोने कमी व्हायला पाहिजे. इच्छा, जोपर्यंत ध्येयात रूपांतरित होत नाहीत, तोपर्यंत त्या दुबळ्या असतात आणि ध्येय कसं असावं... तर विल्मा रुडॉल्फसारखं. ध्येय सत्यात उतरवण्यासाठी त्याचा ध्यास घ्यायला हवा... कसा? तर विल्मा रुडॉल्फ सारखा.

देवाने विल्मावर केवढा अन्याय केला होता. त्या सर्वांवर मात करून जर विल्मा तिचं स्वप्न पूर्ण करू शकते तर मग आपण आपले सर्व अवयव शाबूत असताना, देवाने आपल्याला एवढं सुंदर शरीर दिलेलं असताना सुद्धा का बरं आपलं स्वप्न पूर्ण करू शकत नाही...? जर विल्मा अशा अठरा विश्वं दारिद्र्य आणि अपंगत्वावर मात करू शकते, तर आपण आपल्या या सुंदर शरीराची नासाडी करणाऱ्या सिगरेट किंवा तंबाखूसारख्या सवयी का बरं सोडू शकत नाही? नक्की सोडू शकतो, फक्त गरज आहे ती त्याचा ध्यास घेण्याची... विल्मासारखा.

आज नवीन वर्षाच्या निमित्ताने आपल्याला देवाने नवे कोरे ३६५ दिवस दिलेले आहेत. प्रत्येक दिवस आपल्याला आपल्या ध्येयाकडे नेऊ शकतो आणि येणारा प्रत्येक दिवस आपल्यासाठी एक नवीन संधी असेल. या... आपण काहीतरी चांगलं करू या. आपल्या ध्येयाच्या आणखीन जवळ जाऊ या. जेव्हा आपण परत पुढच्या वर्षाच्या शुभारंभाला भेटू, तेव्हा तुमच्याकडे सांगण्यासाठी काही असणार आहे का? स्वप्नपूर्ती, समाधान, आनंद पाहिजे असेल तर मित्रांनो, ही संधी वाया घालवू नका. आलेला प्रत्येक दिवस तुमच्यासाठी एक इतिहास बनणार आहे. अनेक वर्ष आली आणि गेली. येतील आणि जातील. संकल्प होतील आणि मोडतील सुद्धा! विल्मा रुडॉल्फ बनायचं असेल तर एका प्रचंड जिद्दीने त्याच्यामागे जावे लागेल आणि या जगात काहीच अशक्य नाही.

आजारी पडून शस्त्रक्रियेच्या टेबलावर पोचल्यानंतर “निरोगी कसं रहावं?” हे पुस्तक वाचण्यासाठी खूपच उशीर झालेला असेल.

परवाच व्हाॅट्स अॅपवर आलेल्या एका मेसेज प्रमाणे ... आपल्या शाळेत त्रिकोण, चौकोन, काटकोन, विशालकोन इत्यादी सर्व कोन शिकवले जातात. परंतु आपल्या सर्वांना आयुष्यभर उपयोगी पडतो, तो जगाकडे बघण्याचा आपला दृष्टिकोन, तो मात्र कधीच आणि कुठल्याही शाखेत शिकवला जात नाही.

आपण मात्र आपल्या नवीन वर्षाची सुरवात एका नवीन दृष्टिकोनाने करूया..... विल्मा रुडॉल्फच्या!!

मँगो हॉलिडेज परिवारातफे सर्व पर्यटनप्रेमी वाचकांना नवीन वर्षाच्या अनेक अनेक शुभेच्छा! आपल्या सर्वांना हे नवीन वर्ष सुख, समृद्धी आणि भरभराटीचे जावो ही प्रार्थना!

milind@mangoholidays.in

क्रमशः

Experience of a Lifetime!

ADVT.

‘मँगो’ स्पेशल
इंटरनॅशनल आणि
डोमेस्टिक टूरस

Europe | America | Australia & New Zealand
South Africa | Dubai | South East Asia | Mauritius
Kerala | Rajasthan | Madhya Pradesh | Himachal

www.mangoholidays.in

● पुणे : (020) 2544 4415/16/17/18, 25511571/2 मो. : 83800 39505 ● दादर : (022) 2433 5500/11/22/33 ● ठाणे : (022) 2545 0017/18 ● साप्ताहिक सुट्टी : रविवार